

men der er intet, der antyder, at der kunde være Anledning til at støtte den Industri, som er knyttet til vore Moser og Skove. Nu er Staten selv en af de største Producenter i saa Henseende, men der kunde dog være Anledning til at erindre om, hvad der ofte før er blevet fremhævet, at tilsyneladende give vore Statsskove et for ringe Overskud. Dette ligger i, at de Priser, der betales for Skovprodukter ved Auktioner i Skovene, ere temmelig smaa. Disse Priser ville efter min Mening kunne hæves betydelig, naar Staten selv kan finde en hensigtsmæssig Anvendelse for Gavntræ og fremme Benyttelsen af dansk Gavntræ. Jeg kan bl. a. nævne, at mindre godt Bøgetræ efter sagkyndiges Mening kan benyttes til Sveller paa Jærnbanen i Stedet for de Træmasser, der til det Brug forskrives fra Udlandet. Der blev i sin Tid, om jeg husker ret, bevilget Penge til Støtte for en Imprægneringsanstalt. Jeg ved ikke, hvorledes disse Penge ere blevne benyttede, og hvad Resultat der er kommet ud deraf. Saa vidt jeg ved, foreligger der ingen offentlig Meddelelse derom. Anstalten er vel nærmest knyttet til Statsbanerne og hører for saa vidt maaske ikke under den ærede Landbrugsministers Omraade; hvor den hører hen, ved jeg ikke, men i alt Fald skulde den være til Støtte for Skovbruget. Jeg vil henstille til den ærede Minister, om han ikke kunde skaffe Oplysning om, hvorledes denne i sin Tid af Staten støttede Anstalt fungerer, og hvilket Resultat der er kommet ud af dens Virksomhed. Det vilde være til Nytte baade for Statsskovene og for de private Skove, om man kunde faa nøjagtige Oplysninger i saa Henseende. I Forbindelse hermed vil jeg endnu bede den ærede Minister om til Støtte for det Jordbrug, der er knyttet til Skovene, at foranledige, at Statsbanerne paa en fyldigere Maade end hidtil bekendtgøre enten i Dagbladene eller i Tidsskrifter — paa hvilken Maade det skal ske, overlader jeg til den ærede Minister at bestemme — naar de have Brug for Materiale, der kan leveres fra indenlandske Skove.

Bjerre: Det forekommer mig, at den ærede Landbrugsminister, da han forleden Dag svarede paa mine Udtalelser, slog en noget overlegen Tone an. Jeg synes ikke, at den ærede Ministers politiske Indflydelse eller hans Kendskab til disse Ting giver ham Ret til at optræde paa den Maade over for Medlemmerne. Han mente, at mine Udtryk vare for stærke, og at jeg

ikke ganske mente, hvad jeg sagde. Jo, jeg mente hvert eneste Ord, jeg sagde. Naar den ærede Minister saa udtalte, at man ikke kunde tage Hensyn til den Slags Udtalelser, skal jeg minde om, at det er ikke blot mine Udtalelser, men Udtalelser fra de største Organisationer, som vi have i den Retning i Danmark. Den ærede Minister ved, at der i Fjor indbragtes et Andragende fra de samvirkende Landboforeninger, den Organisation, der afsender den allerstørste Del af det Kød og Flæsk, som forsendes, og som skal bruge disse Skibe og bruge Jærnbannerne og i det hele har med den Ting at gøre. De andrage først om, at der maatte blive anskaffet Vogne til Forsendelse af Kød til Tyskland og Vogne til Forsendelse af Kød til England, og dernæst, at der i Esbjerg Havn maatte blive truffet saadanne Foranstaltninger, at Indladningen kunde gaa regelmæssig og godt for sig, at Sporene maatte blive udvidede, at der maatte blive bygget Overdæk og anbragt Dampkraner, og at Skibene maatte blive dækkede saaledes, at Kødet kunde blive hensigtsmæssig behandlet. Alt det ved den ærede Minister. At der blev taget Hensyn til Andragendet, indrømmer jeg, og det takker jeg den ærede Minister og Rigsdagen for, idet vi fik Lov til at leje tyske Vogne til Forsendelse af Kød til Tyskland. Men jeg skal minde om, hvorledes det gik til. Fra Finansudvalgets Side mødte vi straks Velvilje og ligeledes fra Landbrugsministerens Side, men Jærnbanebestyrelsen havde saa mange Betæneligheder, at den ikke ret godt kunde gaa med. Først da den hørte, at Pengene vare bevilgede, og at den blot skulde leje Vogne for at bringe Sagen i Orden, gik den med. Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at gøre en Bemærkning i Anledning af, at Ministeren anførte som sin eneste sagkyndige afdøde la Cour. Jeg skal ikke komme ind paa her at kritisere hans Sagkundskab, men jeg skal blot gøre opmærksom paa, at han havde ogsaa ment, at man skulde anskaffe Vogne til Forsendelse af Kød, men til et Forsøg, der kunde strække sig over en Sommer og en Vinter; saa skulde vi henvende os til Rigsdagen, og saa kunde vi en Gang nogle Aar efter 1900 begynde at bygge Vogne. Havde vi fulgt dette Raad, saa havde vi lidt ubodelig Skade; men heldigvis gik Ministeren og Rigsdagen ind paa vort Andragende, vi fik straks disse Vogne, og de have gjort stor Nytte. Hvis det imidlertid skulde ske, at Forbindelsen med Tyskland blev afbrudt,